

LUKI KOČARJU V SPOMIN

Poslovil se je nenadno kot je to običajno pri možganski kapi. Za njegovo smrt sem izvedel slučajno, žalostna novica je krožila od ust do ust. Ni bilo osmrtnice v dnevnem tisku, Luka se je poslovil na nenavaden način – svoje truplo je namenil v medicinske namene, tako da tudi pogreba ni bilo. Odšel je tako, da se je vsak posebej lahko poslovil od njega na svoj intimen način.

Moj spomin na Luko seže v zgodnja šestdeseta leta prejšnjega stoletja, ko sem malo pred njim prišel v matični upravni odbor društva. Takrat je PD začelo pripravljati koncept organizacije izletništva. Spominjam se večera na Miklošičevi 17, ko je bil Luka predstavljen prvič na upravnem odboru.

Njegov odkrit tovariški nasmeh je v hipu odpravil dvom ali je pravi mož za novo vlogo. Z Luko se je brž podvojilo število izletov vseh vrst, predvsem pa si je vsak izbral svojim sposobnostim primeren izlet.

Luka ni maral večdnevni izletov. Če je bilo treba kje prenočiti, je bilo to na Koroškem. Novost, ki jo je uvedel, so bila letovanja na morju, čeprav ni bil plavalec. Tudi namočil se ni, raje je v senčki zeleni opazoval druge, ki so čofotali v vodi. Svoj socialni čut je izkazal tako, da je poskrbel za ceno letovanja za tiste, ki bi sicer ne mogli na morje. Letovanja niso bila vedno v istem kraju, menjal je kraje in otoke, tam tudi vodil krajše izlete po okolici na razgledne točke. Kako priljubljen med domačini je bil Luka, govori dejstvo, da nam je prišel v splitsko luko izreč dobrodošlico sam župan Šolte.

Luka je bil družaben človek, čeprav v družbi ni prepeval ali igral kak instrument. Vedno veselega razpoloženja je za sabo potegnil še druge.

Spraševal sem se, od kod Luka tako pozna našo deželo. Nikdar ga nisem videl z zemljevidom v roki in se ne spomnim, da bi kdaj zašli. Kar si je zadal za cilj, to je izvedel. Jasno, da ni silil v nesrečo, če je grozila nevihta. Ni bil ljubosumen, če je poleg njega še kdo organiziral izlete, recimo za državno proslavo ali drug interesni krog.

Njegovi izleti so bili primerni za vsakega kolikor toliko sposobnega hodca, nikakor ne plezalni, z eno besedo ljudski, tudi pelo in plesalo se je. Redki bi odpadli, še to zaradi slabega vremena. Večino življenja je delal v tiskarni, zato je v hribih vzdrževal zdravje. Čeprav je v življenju že od mladosti skusil marsikaj hudega, ni v sebi našel maščevalnosti.

Za vso obsežno delo v planinstvu ni bil ovešen s priznanji, kot bi to zaslužil. Ko sem se v PV 2003/12 na zadnji strani spraševal ali ni že čas za priznanje za častnega člana PD Ljubljana-Matica in ker od pismenega poziva v PV ni bilo nič, sem ga nekaj let nazaj, javno na občnem zboru, predlagal za to priznanje. Pošteno ga je zaslužil. Naneslo je, da za člankom 40 let izletov Luka Kočarja v tem letniku PV zadnje besede našemu Luki spet pišem sam.

Luka, čeprav nisi želel pogreba, za nas nisi umrl, ne smeš nam v spominu umreti. Gotovo bo kje na pokopališču vklesano tvoje ime z letnicami tebi odmerjenega življenja 1924 -2013, kamor bomo prižgali svečo v tvoj spomin. Poslovili se bomo tudi na izletu, ki si ga nameraval voditi ti, po tebi tako dragi Koroški.

dr. Tone Strojín

PS. Izlet Luki v spomin bo 21. avgusta na Vrh Sv. Treh Kraljev.